

Schlosz Gizella

A képen Giza [Gizella] nagynéném, édesanyám nővére. A Schlosz lányok öten voltak: Gizella, Ilonka, Janka, Aranka és Regina. Házasságot mindössze ketten kötöttek: Ilonka [az interjúalany édesanyja] és Aranka, akinek viszont a házasságból nem született gyereke. Valószínűleg hajadon voltuk, Ilonka testvérük korai halála, a gyerekek elárvulása, valamint az, hogy a sógoruk nem kötött újabb házasságot, volt az oka annak, hogy a szokásosnál nagyobb részt vállaltak a Szántó család életében. Giza néni volt a családban a legidősebb lány. Ez a kép közvetlenül az első világháború előtt készült, látható, hogy abban az időben milyen kalapot, milyen ruhát hordtak a polgárlányok. Amikor édesanyám meghalt, Aranka néném szeretett volna engem örökbe fogadni,

hogy az ő gyereke legyek, de apám nem engedte. Azt mondta, hogy az én gyerekeim egyben maradnak. 1928-ban a Gizella úti házból el kellett költöznünk, mert építettek rá még egy emeletet. Az anyai nagymamámhoz és nagynénéimhez költöztünk a Wekerle Sándor utcába, egy négyszobás udvari lakásba. A lakás a ház udvari frontját végig elfoglalta, gyönyörű nagy, fényes ablakkal. Arra emlékszem, akkora konyhával, hogy táncterem lehetett volna. A lakás főbejárata a lépcsőházból, konyhai bejárata a hátsó lépcsőházból nyílt, az emelet felét elfoglalta. Ott laktak a nagynénéim, egy rövid ideig egy tündérszép, édes nagybátyám [Sándor, apja testvére] és a nagymama. Mindig volt cseléd, annak volt a konyhából egy szobája, volt egy hatalmas konyha -- a gyerekemlék szerint --, két kamra és az előszoba. A híres előszoba, abban volt a csemegeszekrény, onnét nyílt egy nagy és sötét fürdőszoba, és én csak akkor mertem kimenni, ha a nagymama fogta a kezemet. De érdekes módon olyan benyomást keltett bennem a lakás, hogy nagy-nagy méretek, nagy szobák, és ott volt a negyedik szobában az Aranka néném gyerekruha-szalonya, a varroda. Az előszobából nyíló nagyszoba volt az ebédlő, tipikus akkori ebédlő, egy óriási kinyitható nagyasztallal, rengeteg székkal, kiskredencsel, nagykredencsel. A nagykredencről van egy emlékem: egy tányéron puszedlik voltak, és ahhoz nem volt szabad nyúlni, mert ez volt az utolsó, amit a nagyanyám sütött. Ezt évtizedekig megtartották. Amikor elköltöztek onnét, mintha eltűnt volna, de amíg arra a lakásra emlékszem, mindig ott volt a puszedli. A következő szoba volt a Sándor bátyám szobája. Az egy kisebb méretű szoba volt. Volt benne egy íróasztal, az ágya, valamilyen szekrény. Másra nem emlékszem. Onnét nyílt egy nagyon nagy szoba, ott aludtak a nagynénik, és ha jól emlékszem, a nagymama. Ott volt a nagymama Liegestuhlja [nyugágy], amit a napsütötte ablaknál kellett kinyitni. Egy hosszú, bokáig érő, szürke pongyolára emlékszem, a hatalmas ősz kontyra, és arra, hogy nagyon örült, amikor a legkisebb unokája nyitotta ki neki a Liegestuhlt. Ott játszódtott le egy Mikulás-este, ahol a Joli nővéremet öltöztették be Mikulásnak, és én nagyon-nagyon féltem, és odahúzódtam az akkor éppen betegen fekvő Giza nénémhez. Schlosz Janka hajadon volt, háztartásbeli, 1944-ben halt meg Budapesten. Schlosz Gizella hajadon volt, tisztviselő, 1967-ben halt meg Budapesten. Schlosz Regina hajadon volt, tisztviselő, 1962-ben halt meg Budapesten. Feleki Lászlóné [született Schlosz Aranka] varrónő volt, 1945-ben halt meg Budapesten.